

[Aksel Larsen.]

mark, og derfor har vi særlige Interesser at varetage. Jeg erkender, at naturligvis har vi visse Interesser at varetage i Sydslesvig, men jeg sætter et Spørgsmaalstegn ved mange af de Trusler, der er Tale om. Man fremhæver først og fremmest Flygtningene, disse mange Flygtninge fra andre Egne af Tyskland, de er en Trusel, ikke alene mod Danskheden Syd for Grænsen, men ogsaa mod Grænsen og mod Danmark. Jeg tror, man kommer til snart at holde op med at tale om Flygtninge, for det er de jo ikke. Det er Flygtninge, vi har i Danmark, men de, der er i Sydslesvig, er forflyttede Tyskere. Det er Folkeflytninger, der er foregaaet og foregaar i Tyskland, som vi har hørt af den højtærede Udenrigsministers Redegørelse. En Del af dem er kommet fra det nuværende Polen, hvortil de formentlig ikke kan vende tilbage; en Del er kommet fra Tjekkosllovakiet, hvortil de ikke kan vende tilbage. De skal formentlig anbringes et eller andet Sted inden for Tysklands nuværende eller fremtidige Grænser, og jeg tror derfor, man maa se lidt anderledes paa det. Jeg mener ikke derfor, at det er givet, de ubetinget bør blive i Sydslesvig, men det er dog et Spørgsmaal, som ikke kan afgøres ud fra Paastande om, at Flygtningene er en Trusel mod Danskheden og Danmark, men ud fra, hvad der skal ske med hele Tyskland, og hvorledes de Allierede vil bringe Orden i Kaos, bringe Folkeflytningerne til Ende, finde ud af, hvor Tysklands Folk skal bo.

Hvad Flygtningene angaar, er det vor Mening, at den første og mest nærliggende Opgave, en ansvarsbevidst dansk Regering har, er at skaffe os af med de tyske Flygtninge i Danmark. De tyske Flygtninge i Nørrejylland er farligere for Danmark end de tyske Flygtninge i Sydslesvig. Jeg siger ikke derfor, at man skal undlade at bekymre sig om, hvad der skal ske i Sydslesvig, men man skal først sætte ind paa at skaffe os af med de tyske Flygtninge i Danmark. Dernæst kommer Spørgsmaalet om de tyske Flygtninge i Sydslesvig eller Tilflytterne i Sydslesvig. Jeg kan ikke give mig til at dømme om, hvorvidt der er for mange til, at de kan bo der. Vi ved, at Sydslesvig og til Dels ogsaa Sønderjylland ikke er saa tæt befolket, og samtidig er Sydslesvig vel den Del af Tyskland, der er mindst ramt af Krigen, og det var vel derfor, de Allierede førte disse forflyttede Tyskere dertil i saa stor Udstrækning. Jeg ved imidlertid, at det er aldeles forkert at tale om, at disse Flygtninge betyder en forfærdelig Trusel mod Grænsen og mod Danmark. Dette er til min Overraskelse for

nylig blevet sagt offentligt af et Medlem af Regeringen, Ministeren for særlige Anliggender Hr. Federspiel, og han har jo ikke dementeret den Del af Referatet af hans Tale, saa det maa man gaa ud fra at han vedkender sig. Ministeren har ifølge Referatet i de Blade, jeg har læst, udtalt noget om, at der var Fare for, at disse Flygtningehorder engang skulde sætte sig i Bevægelse, vælte mod den danske Grænse, trykke den ind, overskride den. Det er mig ubegribeligt, at voksne Mennesker kan sige noget saadant. Det findes der jo Magtmidler til at forhindre; det er der ingen Fare for.

Man skal i det hele taget gøre sig klart, at Truslen mod Danmarks Sydgrænse kom aldrig i første Række fra Sydslesvig, men fra Berlin, den kom aldrig fra Grænselandet, men den kom fra et militært og magtpolitisk stærkt Tyskland, og Danmarks Sydgrænse vil først blive truet eller kan kun blive truet, hvis der igen opstaar et saadant Tyskland, det være sig et Tyskland i Hitlers eller et Tyskland i Kejser Wilhelms Aand. Der er det, Danmark skal sætte ind, hvis det vil skabe Sikkerhed for sin Sydgrænse, være med til at gardere Verden imod, at den Ulykke skal gentage sig, som vi har oplevet to Gange med et saadant Tyskland. Samtidig maa det være tilladt at sige, at den bedste Hjælp i Arbejdet paa at trykke Grænsen ind havde man i Berlin aldrig fra dem, der boede Syd for Danmarks Grænse, men fra de Tyskere, der boede Nord for Danmarks Sydgrænse. Saadan var det før 1864. Det var Tyskerne i Danmark, inden for Danmarks Grænser, der hjalp dem i Berlin. Saadan var det fra 1920 til 1940 eller 1945, hvordan man nu vil tage det, og naturligvis i særlig Grad efter 1933: at det var ikke Tyskerne i Flensborg, i Slesvig, i Husum, der var de særlig farlige for vor Grænse, men det var Tyskerne i Sønderborg, Tinglev og Tønder.

Derfor maa man koncentrere sig om at bringe Orden i Sønderjyllands nationale Forhold, og jeg vil betragte det som en Lykke for vort Land, om man fik i hvert Fald de værste af det tyske Mindretal, dem, der direkte har været ude i Forbrydelser imod den danske Stats Sikkerhed, fjernet fra Landet og dermed saa at sige fik kappet Hovedet af Hydraen — de maa vel kunne sendes „heim ins Reich“.

Samtidig med at jeg tror, man skulde give sig til i Regering og Rigsdag alvorligt at interessere sig for systematisk, efter en veloverlagt Plan, men saa hurtigt, som det gøres kan, at udvikle og udbygge Sønderjylland, det danske Sønderjylland, økonomisk, erhvervsmæssigt, i enhver Henseende og at forøge Befolkningstætheden i